

" 100 VERSOS DESCOÑECIDOS "

Alén do mundo e das xentes,
nun ermo adeus desexado,
mornen arelas sen tino
nos nosos corpos soñados.
O bafo das tebras vírxenes
veu xogar onte ó meu lado;
as acerbas badaladas
dun último réquiem
cantado sen hazos.

Aínda vivo, latexante,
o son das túas palabras;
verbas esquivas e dóces,
no meu peito aínda ecoaban.
Verbas que tantas veces
o noso ceo desgarraban,
beizos equivocados
que tantas outras
me namoraran.

Xuntos os dous mergullados
nos cumes da soedade.

-¡E o meu corazón se laiaba
de non ter por quén laiarse!-
Nas fronteiras dos meus soños,

coma unha esvaída imaxe,
tremelocente a túa risa
ó mencer
vén espertarme.

E vai caendo a túa sombra
nos brazos do meu ollar;
sombra non hermética,
sí revelada. Verbas de cristal.
A cinsa dos teus ollos,
onte brasas no meu lar,
hoxe afoga, paseniño,
nun berce de xelo,
nun tépedo luar.

Axexante, sempre, agachada
tra-los eidos da misa calada,
na xanela da túa xuventude
non desvelada, sí insospeitada.
Saloucos mudos nos teus beizos,
espellos cegos na túa cara..
A túa ialma perdín na fronteira
sen máis fronteira
cá túa ialma.

Borra xa, cedo, as cadéas
de sangue, de idades, xamáis...
Baixa ós pozos infinitos,,

onde non haxa nada que xuzgar,
-¡Ó ar botaba os meus bicos
por non ter a quén bicar!-
nin trabas, nin tempos,
nin voces, nin corpos;;
que ceibes puidesemos voar.

Atinxindo climas de ferro,
levando dos soños o doce arrecendo.
-Unha pantasma retranqueira
flota no ar do teu vento-
Hai unha pomba dourada
na luz dos teus ollos baleiros.
Levo o sabor de noites estragadas
que puideron ser máxia
no mol estío,
no cru inverno.

Albiscando futuros probables
tan tanxibles coma a túa voz.
Letáis cadéas de esperanzas,
¡todo nun intre crebou!.
E as distancias, tan de fume,
mornos bafos do solpor;
tíñao colliído tan forte,
nas mans asido tan preto
que así das mans me esvarou.

Testemuñas de tentos sen fondo.
Xogos, adiviñas, indirectas.
No ceo da túa risa clara
abanea unha faísca de estrela.
Un aloumiño a distancia.
Un afán tolo, unha paixón viva e incerta.
Sen querer e paseniño
do mar dos teus segredos
fun raíña, fun seréa.

Arredando niños de luces,
da ialma esquecendo os anceios,
mergullados na fondura
do esgarecido noso silencio.
Alí estou eu: amazona
das nosas mudas palabras. Certo.
Reis do palpable. Sentimentos
cegos nos corpos baleiros.
Todo está chéu de tí, todo chéu.

Lembranzas, deitadas nun recanto,
dunha fame que quedou por saciar.
I ese destexerse do tempo sen calendarios,
i ese ignoto desexo, i esas gañas de voar.
I ese eslabón perdido, dunha cadea
que xamáis se pechará.
I os cadaleitos da maxia
que cecais non voltará.
Cecais...